

DOMINICA
PASCHÆ IN
RESURRECTIONE
DOMINI

Litteræ Ministri Generalis
Ordinis Fratrum Minorum

“POKÓJ ZOSTAWIAM WAM, POKÓJ MÓJ DAJĘ WAM”

(J 14,27)

Drodzy Bracia,

Radość i pokój od Zmartwychwstałego Pana niech będą z Wami!

Nasz seraficki ojciec Św. Franciszek ułożył psalmy do *Oficjum o Męce Pańskiej*, które w okresie wielkanocnym odmawiał codziennie: “Śpiewajcie Panu pieśń nową, bo cuda uczynił... Pan oznajmił swoje zbawienie... Oto jest dzień, który Pan uczynił: radujmy się w nim i weselmy” (Of, Psalm IX). Tym, co mnie uderza w tej modlitwie, jest fakt, że Franciszek zachęca nas do śpiewania “nowej pieśni”, ponieważ “oto jest dzień, który Pan uczynił”, w którym w sposób wciąż nowy również i dziś Pan “oznajmia swoje zbawienie”.

Zostawmy nasze bezpieczne miejsca

W tym roku szczególnie uderza mnie jedno z czytań wigilii paschalnej, w którym prorok Izajasz zaprasza nas: “O, wszyscy spragnieni, przyjdźcie do wody, przyjdźcie, choć nie macie pieniędzy! Kupujcie i spożywajcie, dalejże kupujcie bez pieniędzy i bez płacenia za wino i mleko!” (Iz 55,1). Jest coraz bardziej widoczne, że my bracia trwonimy coraz więcej czasu i energii na to, co nie pozwala nam żyć w sposób właściwy. Jak czytamy dalej u Izajasza: “Czemu wydajecie pieniądze na to, co nie jest chlebem? I waszą pracę – na to, co nie nasyci?” (Iz 55,2). Zbyt często wiele naszej uwagi i energii poświęcamy rzeczom, które nie mają nic wspólnego z naszym życiem jako Bracia i Mniejsi, pragnący być pośród ubogich Boga i prowadzić proste życie.

Uczciwie musimy przyznać, że zbyt wielu z nas, jak wielu nam współczesnych, staje się ofiarami panującego “paradygmatu technokratycznego...” i zostają “w końcu wciągnięci w wir zakupów i niepotrzebnych kosztów” jak również “stają się autoreferencyjni i izolują się w swojej świadomości” (por. Papież Franciszek, *Laudato si’*, 203-204). Ponadto nadal angażujemy dużą część naszych wysiłków na projekty, które być może w przeszłości były odpowiednie i pożyteczne w posłudze ludowi Bożemu, lecz obecnie w niewielkim stopniu ukazują sposób, w jaki Pan dzisiaj “oznajmia swoje zbawienie.”

Pewne opowiadanie z pierwszych źródeł donosi, że “w dzień Paschy bracia w pustelni w Greccio przygotowali stół [...] zaścielając go obrusami i zastawiając szklanymi naczyniami” (2 Cel 61). Kiedy Franciszek wszedł i zobaczył stół tak zbyt skromnie ubrany, po kryjomu wyszedł. Później, kiedy już Bracia zasiedli do stołu, miską żebraka zapukał do drzwi wołając: “Dla miłości Pana Boga dajcie jałmużnę biednemu i choremu pielgrzymowi” (2 Cel 61). Św. Bonawentura komentuje tę scenę następująco: “W świętych słowach pouczał braci, że idąc przez pustynię świata jako pielgrzymi i przybysze..., powinni nieustannie w duchowym ubóstwie sprawować Paschę Pana, to znaczy przejście z tego świata do Ojca” (1 B VII,9). Tak, Wielkanoc wzywa nas, by świętować dar Boży, którym jest nowe życie, jednak my Bracia Mniejsi nie możemy dziś świętować zastawiając stół tym, co osiągnęliśmy w przeszłości, a co dziś już nie zaspakaja naszego głodu, lub zadawałać się pseudobłogosławieństwami przepychu i

komfortu świata, który umiera. Przeciwnie, musimy stać się prawdziwymi pielgrzymami, wolnymi, by przepełnieni nadzieją wyruszyć ku przyszłości, którą Bóg dla nas przygotowuje.

“Wyteżając siły ku temu, co przede mną”

List ten piszę w V Niedzielę Wielkiego Postu. W dzisiejszych czytaniach, Pan wzywa nas przez proroka Izajasza: “Nie wspominajcie wydarzeń minionych... Oto Ja dokonuję rzeczy nowej” (Iz 43,18). A Św. Paweł przypomina nam jedyną konieczną rzecz: “Zapominając o tym, co za mną, a wyteżając siły ku temu, co przede mną” (Flp 3,13)”. Tak, Bracia, Królestwo Boże jest już obecne, choć jeszcze nie w pełni, ale Zmartwychwstały Jezus wchodzi przez zamknięte drzwi naszych zabezpieczeń i naszych obaw (por. J 20,19) i zaprasza, byśmy w drodze przyłączyli się do Niego. Zmartwychwstały Pan wzywa nas do odnowy naszego życia, by iść razem z Nim drogą życia i słuchać Jego głosu, pozwalając, aby Bóg odbudował wewnątrz nas swój obraz, to znaczy, byśmy byli ludźmi ewangelicznymi, heroldami miłosierdzia i pojednania, posłanymi, by odnowić oblicze ziemi, zarówno w stosunku do ludzi jak i do stworzeń, poprzez osobiste nawrócenie i odnowę naszego braterskiego stylu życia.

Nasze powołanie, by być Mniejszymi i Braćmi, powołanie, które rozpoczyna się w każdym z nas i pośród nas, może od nas promieniować na wszystkich ludzi, stając się przesłaniem tętniącym życiem ewangelicznym w czasach podziałów, przemocy oraz tendencji do promowania polityki i mentalności wykluczania. Możemy stać się żywym przykładem postawy, do której wzywa nas Papież Franciszek: “Zasadnicza postawa autotranscendencji, przełamująca izolację i autoreferencyjność jest źródłem umożliwiającym wszelką troskę o innych i o środowisko. Jest także tym, co umożliwia zrodzenie się reakcji moralnej niezbędnej do oceny skutku każdego działania i każdej osobistej decyzji wykraczającej poza nas. Kiedy jesteśmy w stanie przezwyciężyć indywidualizm, to można skutecznie wypracować alternatywny styl życia i staje się możliwa poważna zmiana w społeczeństwie” (*Laudato si'*, 208).

Miłosierdzie zaczyna się we własnym domu poprzez wzajemne przebaczenie

W tym roku obchodzimy Święta przeżywając Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia. Zachęta proroka “nie wspominajcie rzeczy minionych” skłania nas, byśmy przebaczyli i oddalili wszystkie dawne zranienia. Zbyt często czynimy naszych Braci więźniami przeszłości. To, co zrobili lub powiedzieli i co nas uraziło wiele lat temu, nadal określa naszą relację z nimi. Jeśli chcemy się zanurzyć w przyszłości Boga oraz stać się prawdziwą wspólnotą, której świat pragnie, musimy odrzucić od siebie te zranienia. Zmartwychwstały Jezus daje nam moc przebaczenia (por. J 20,22-23). Wsłuchajmy się w głos św. Franciszka: “Aby nie było takiego brata na świecie, który, gdyby zgrzeszył najciężej, a potem stanął przed tobą, żeby odszedł bez twego miłosierdzia” (*List do ministra*, 9). Tak, Bracia, jak zachęca nas Papież Franciszek: “To jest czas powrotu do tego, co istotne, aby wziąć na siebie słabości i trudności naszych braci. Przebaczenie to siła, która przywraca do nowego życia i dodaje odwagi, aby patrzeć w przyszłość z nadzieją” (*Misericordiae Vultus*, 10).

Ten Jubileuszowy Rok Miłosierdzia skłania nas, jako franciszkanów, by usunąć wszelkie podziały, które wyrosły w naszych wspólnotach w ich długiej historii. W przyszłym roku, 2017, przypada pięćsetna rocznica bulli *Ite Vos*, zwanej jako “Bulla unionis”, która wprowadziła podział Braci Mniejszych na różne kongregacje zakonne. Kapituła generalna w 2015 roku powzięła decyzję, że musimy podjąć współpracę z Braćmi Konwentualnymi i Kapucynami, aby razem rozpoznać, czego obecnie pragnie od nas Pan, jako Braci Mniejszych i jak współpracować by osiągnąć ten cel. Postanowiliśmy już połączyć wspólnie wysiłki nad powołaniem w Rzymie jednego Franciszkańskiego Uniwersytetu. Bez wątplenia jest to znak nowej nadziei i żywotności. Współpracujemy również z Trzecim Zakonem Regularnym (TOR) w pewnych wspólnych nam sektorach.

Zmartwychwstanie – nowe i przemienione relacje

Zapewnienie Izajasza, według którego “będziemy jeść przysmaki i zakosztujemy tłustych potraw” (por. Iz 55,2) może być obrazem nowych i przemienionych relacji, tak jak zmartwychwstanie jest obietnicą nowości i przemienienia. Nie zapominać o przeszłości, odkrywając źródło naszej prawdziwej tożsamości w Chrystusie i w Franciszku, a ponadto potrzebę i odpowiedzialność, by szukać życia a nie śmierci, by szukać przebaczenia i miłosierdzia a nie kary i zemsty, by szukać pojednania z Braćmi naszej Prowincji, z szerszą wspólnotą Kościoła, z całą ludzkością i z wszelkim stworzeniem. To oznacza “przyjść do wody bez pieniędzy i bez płacenia” (por. Iz 55,1), zbliżając się w ubóstwie i umniejszeniu.

Egzegeta Gerard Lohfink pisał: “Być wspólnotą zmartwychwstania oznacza

dostrzegać, że w każdej chwili Duch Chrystusa może ukazać wspólnocie nowe drogi, oczekiwać, że nowe drzwi mogą otworzyć się w każdym momencie, liczyć na fakt, że w każdej godzinie Duch może przemienić zło w dobro, mieć nadzieję, że w każdej chwili niemożliwe stanie się możliwe i nigdy nie mówić “później”, lecz zawsze “teraz”!” (Jezus z Nazaretu). Bracia, to “teraz” jest przed nami! Jeśli w sposób autentyczny powrócimy do naszego powołania jako Mniejsi i Bracia słuchając Zmartwychwstałego Chrystusa i pozwalając, by Jego Słowo zapuściło w nas korzenie, wówczas spełni się zapowiedź: “Zaiste, podobnie jak ulewa i śnieg, spadają z nieba i tam nie powracają, dopóki nie nawodnią ziemi, nie użyźnią jej i nie zapewnią urodzaju, tak iż wydaje nasienie dla siewcy i chleb dla jedzącego...” (Iz 55,10).

Radosnych i Błogosławionych Świąt Wielkanocnych!

Rzym, 19 marca 2016 roku
Uroczystość Św. Józefa

Fr. Michael Anthony Perry, OFM
Fr. Michael Anthony Perry, OFM
Minister generalny